

20 na Christus

“Incredibile est, quanto desiderio tui tenear. Het is ongelooflijk hoeveel ik naar jou verlang.”

Die woorden zweefden door haar hoofd. Ze vroeg zich af of ze ooit liefde zou kennen, terwijl ze naar de olielamp in de kamer keek. Die gaf veel te weinig licht naar haar mening, maar ze wist dat het nodig was in een hetairenhuis. En dat van haar moeder was het grootste in heel de westkant van Rome. Soms haatte ze het feit dat de Atheners de hetairen mee naar Rome hadden gebracht, want anders waren zij en haar moeder misschien gewone burgers geweest. Ergens in haar achterhoofd wist ze wel dat haar moeder kwaad zou zijn als ze zou weten hoe ze over de hetairen dacht. In plaats van ze te verafschuwen, zou ze hen juist moeten ophemelen. Ergens droomde ze om ooit met haar verdiende geld een mooie villa te kunnen kopen. Eentje zoals al de rijke mannen die hen bezocht hadden. Sommige mannen waren goede klanten en hadden hun vaste hetaire, waarmee ze soms de hele avond of namiddag bij in de kamer doorbrachten. Om daarna terug te gaan naar hun mooi opgemaakte en afgelijnde vrouwen in hun prachtige rijkelijke villa's. Diep in haar achterhoofd kende ze ook nog de wanhoop van de hetairen die per ongeluk zwanger raakten van een klant. Hun enige mogelijkheden waren een miskraam proberen te krijgen, het kind houden en opvoeden als hetaire of ten vondeling leggen als het een jongen was. Haar moeder had de tweede optie gekozen. Naar haar vader kon ze enkel vragen, zonder antwoord te krijgen.

Ze dacht even na en krabbelde enkele losse woordjes op de muur met haar stukje houtskool. Toen ze vanuit haar kleine raam gerommel hoorde, gebruikte ze snel het stukje dat nog over was om een fijn zwart lijntje onder haar ogen te trekken, zoals haar moeder het graag had. Al gauw merkte ze dat de groep naar binnen kwam en trok ze haar himation recht nadat ze de speld uit haar haren haalde en ze opnieuw opstak. Ze sprong recht en ging haar kamer uit naar de grote binnenplaats waar al de anderen ook al waren samengekomen.

“U moet natuurlijk weten dat u nergens anders in Rome zulke mooie en goede vrouwen zal vinden als hier. Ik neem aan dat dit voor de kleine lanus de eerste keer is?” hoorde ze haar moeder zeggen. Haar slanke armen maakten enthousiaste bewegingen in de warme middagglucht en met haar linkerhand stak ze een lokje haar terug dat uit haar ingewikkelde kapsel was gevallen. “Inderdaad,” zei de jongeman die ze er al meer had gezien, “het wordt dringend tijd voor mijn jongste broertje dat hij ook eens van het leven leert genieten vooraleer hij trouwt.”

“Inderdaad, ik neem aan dat de rest van jullie de gebruikelijke dames kiest?” Zonder meer woorden kwamen enkele jonge vrouwen uit de groep hetairen naar voren en voegden zich bij de jongens.

“Had u al een idee wie u voor deze bijzondere taak wil kiezen?” Haar hart maakte een klein sprongetje van nervositeit, toen ze besefte dat ze een mogelijke kandidate was.

De oudste keek rond, zijn ogen bleven even rusten op haar. Hij porde zijn jongste broertje met zijn elleboog en vroeg zonder woorden wat hij ervan dacht. Die zei fel: “Denk je nu echt dat ik wil doorgaan met deze onzin? Ik geloof niet dat je echte liefde kan vinden in een relatie met een hetaire, anders hadden de grote Griekse schrijvers nooit geschreven over de liefde tussen twee mensen.” Geschrokken keek ze de jongen aan. Was zij niet goed genoeg, misschien? “Dan bekijk je het zelf maar!” snauwde zijn broer terug, terwijl hij een glanzend goudstuk in haar moeders hand duwde. “Bedankt, Latona, we redden het wel voor een uurtje.”

Al de jongens, buiten de jongste, verdwenen naar een kamer met hun hetaire. Haar moeder stapte op haar af. “Maia, zorg jij er even voor dat hij zich wat op zijn gemak voelt? We kunnen het niet riskeren dat hij alleen in de straten zou gaan ronddwalen en hem iets overkomt.”

Met tegenzin ging ze naar de jongen, die met neergeslagen hoofd op het kleine bankje in de zon zat. “Welke schrijvers heb je dan zoal gelezen?” vroeg ze hem stil.

De jongen leek wat verbaasd dat ze hem aansprak en richtte zijn heldere ogen op.

“Al diegene waarvan we de boekjes thuis hebben,” zei hij, “maar ik zou er graag nog veel meer van lezen, als ik de kans kreeg.” “Ah,” zuchtte Maia, “ik snap het, mijn moeder vindt boeken ook geldverspilling.” “Nee, dat is het niet,” lachte hij lief. Kleine lachrimpeltjes sierden zijn gezicht. “Wij hebben thuis een kamer vol, maar hoe meer boeken, hoe beter.”

Maia lachte en werd rood door haar vergissing. "Eigenlijk ben ik blij dat je niet wilde doen wat je broer en zijn vrienden wilden. Het liefst van al houd ik mijn maagdelijkheid zo lang mogelijk bij."

"Dat kan ik goed begrijpen... Trouwens, mijn naam is Ianus Claudius Augustulus." "Ben jij niet de zoon van senator Augustulus?" "Inderdaad, al zou ik soms liever ook een gewone jongen zijn." Ze lachte: "Ik ben Maia."

In de weken die volgden, kwam Ianus steeds vaker met zijn broer mee en iedere week had hij meer boeken voor Maia bij. Ze had hem ook haar kamer al laten zien en hij meende dat ze een goede schrijfster zou zijn, omdat al de zinnen die ze op haar muur had geschreven samen een mooi gedicht zouden vormen. Hij had haar verteld dat hij schrijver wilde worden, al wilde zijn vader dat hij hem zou opvolgen als senator, omdat zijn broer Claudius het waarschijnlijk toch niet zou halen in de politiek. Maia was geboeid door de manier waarop hij kon vertellen over het Rome dat ze niet kende: over de gladiatorenspelen, de paardenrennen en het straattheater.

Drie maanden na hun eerste ontmoeting spraken ze voor het eerst af buiten het hetairenhuis van haar moeder. Als smoesje had ze haar verteld dat ze een vriendin ging opzoeken zodat ze niet achterdochtig zou worden.

Die namiddag wandelden ze over het drukbezochte forum. Hij kocht voor haar wel twintig vellen papyrus en een pen, zodat ze voortaan ergens anders op kon schrijven dan op haar muur. Ze haastten zich terug naar de westkant en stopten voor de gevel van hun huis.

"Ik moet je echt bedanken voor deze papyrusvellen, het was altijd al mijn droom om fatsoenlijk te kunnen schrijven." "Het is niets, ik ben blij dat ik je een plezier heb kunnen doen. Mijn ouders en mijn broer denken namelijk dat ik bij jou op de kamer ben. Ze zouden verschrikkelijk kwaad zijn als ze erachter zouden komen. Ik hoor ze het al zeggen: "Dan word je nooit een echte man..." "Ah," riep Maia uit, "dan gebruik je mij dus enkel als alibi?!" "Als je het echt zo wil bekijken... Je kan het natuurlijk ook zien als een bewijs dat ik liever bij jou ben dan bij één of andere hetaire die ik niet ken." "Dat weet ik en ik vind het geweldig lief."

Speels kuste ze zijn wang. Ze merkte dat hij haar zo verbaasd aankeek, dat het leek alsof hij dat nooit verwacht had. Hij lachte blij en streekte met zijn hand haar bruine haren. Als in een liefdesepos raakten haar lippen de zijne. Een warme gloed verspreidde zich over haar rug en een hemelse tinteling maakte zich meester over hen beide.

"Volgende maand organiseer ik een feest ter gelegenheid van je 17^e verjaardag," sprak Latona blij toen haar dochter het binnenplein op kwam gelopen, "dat is dan meteen ook een perfecte gelegenheid om je maagdelijkheid te veilen! "

"Ik dacht dat we hadden afgesproken dat we zouden wachten tot ik vond dat ik er zelf klaar voor was?" "Weet ik, maar ik heb opgevangen dat Claudius van senator Augustulus een speciale interesse heeft voor jou." "En wat als ik weiger?" zei Maia. "Dat is niet van toepassing, tenzij je net als mij op straat wil belanden? Dan kan je net als mij jaren werken om uit de goot te komen en een fatsoenlijk bedrijf op te richten." zei Latona. "Dus alle hetairen zijn voor jou een bedrijf?"

Ze stormde haar kamer binnen en begon te schrijven op haar papyrusrollen.

De gevreesde dag brak aan en tot haar eigen grote afschuw waren alle andere hetairen die ochtend komen helpen om haar aan te kleden en haar haren te doen.

De mannen begonnen binnen te stromen en stilaan was de binnentuin flink gevuld. Nog maar enkele uren en de nachtmerrie zou beginnen. Ianus kwam haar kamer binnen. Toen hij haar tranen opmerkte, sloeg hij zijn arm om haar zij. "Ik weet dat je bang bent," zei hij, "mijn broer is vastbesloten je maagdelijkheid te kopen." "Dat weet ik," huilde ze, "maar dat wil ik helemaal niet." "Ik ook niet..." fluisterde hij, "het moet een marteling zijn om je lichaam te moeten geven aan iemand die je niet goed kent." "Jij bent de enige op deze wereld die mij lijkt te begrijpen..." De klem viel uit haar haren, die in een mooie krul over haar schouders hingen en viel op de grond.

Ianus boog zich om ze op te rapen, maar Maia stopte zijn hand en legde die op haar rug. Als gekken begonnen ze te zoenen en voor ze het wisten, was Maia's maagdelijkheid al weg voor ze verkocht was. Haar mooie kleren lagen roerloos op de grond.

Met een zwaai vloog de deur van haar kamer open. Met een gil bedekte Maia haar naakte lichaam en lanus viel op de grond. "Maia?" "Moeder, ik..." "Bastaard dochter! Al deze mannen zijn hier om iets te kopen dat niet meer bestaat? Hoe durf je mij en al onze hetairen zo te beledigen?" Claudius kwam op het geroep af en kon het niet laten om van afschuw zijn hand voor zijn mond te slagen toen hij zijn uitverkozen hetaire met zijn jongere broer zag.

Is dit wat je ons wilde verkopen, Latona? Ik dacht dat je te vertrouwen was, maar blijkbaar mogen je meisjes zomaar doen wat ze willen met wie ze maar willen!" "Nee, Claudius, hier heb ik niets mee te maken!" "Ze is toch je dochter of niet?"

Stilte deed zijn intrede.

Claudius deed zijn verhaal aan al de anderen en die dropen samen met hem verontwaardigd af. De hetairen staarden Latona verbaasd en onwetend aan.

"We zijn geruïneerd!" schreeuwde die en ze zakte door haar knieën.

Nog geen week later kwam de echte genadeslag. Ook al had ze lanus sinds het voorval niet meer mogen zien, toch vond zijn familie dat Maia hun familie had beledigd door hun jongste zoon te "verleiden". Zoals de gewoonte was, moest Maia voorkomen voor de rechter. Het hetairenhuis van haar moeder werd gesloten wegens klachten van vele mannen die de maagdelijkheid van één van haar meisjes hadden gekocht, maar nu hun geld teruggeisten.

Twee weken na de aanklacht werd het verdict uitgesproken. Een hele troep volk was samengekomen op het marktplein en de familie van lanus stond voorop.

"Omwille van deze beschuldigingen, verklaart het hof de beschuldigde schuldig aan het verleiden van een man van adel en het met voorbedachte rade ruïneren van de levens van alle vrouwen die bij haar moeder werkten. Hierop staat de fustuarium, de doodstraf."

Maia voelde de ogen van het volk branden in haar nek. Ze zag lanus naast zijn broer staan en kon in zijn ogen het verdriet aflezen. Ze bleef in zijn ogen kijken toen de soldaten haar bevalen op haar knieën te gaan zitten en de leider zijn zwaard trok. lanus draaide zijn hoofd weg toen het zwaard een zwaai maakte en Maia haar laatste adem nam op deze aarde.

Nog geen week later trok lanus zich terug in zijn vertrek, met het boekje van Maia bij zich. Hij nam een pen, schreef onderaan de bladzijde *Incredibile est, quanto desiderio tui tenear*, waarna hij zich met gesloten ogen en hoge verwachtingen in zijn dolk stortte.